

Markéta Jedličková

pointa

Mateřská dovolená

Ilustrovala
Kateřina Vacková Mňuková

Mateřsky povolená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Markéta Jedličková
Mateřsky povolená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Markéta Jedličková

pointa

Mateřská dovolená

Ilustrovala
Kateřina Vacková Mňuková

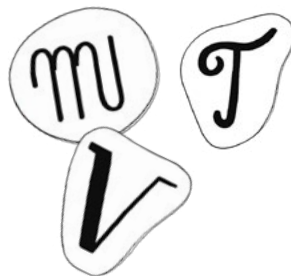

Obsah

- 7 — Proč jsem napsala Mateřsky povolenou aneb Komu tím prospěju
- 9 — Fénix v legínách
- 14 — Máte emoce? A mohla bych je vidět?
- 17 — My hedgehog will go on
- 21 — Mateřská liga
- 25 — Abeceda současné matky
- 32 — Vzhůru na dovolenou!
- 36 — Letní přesuny
- 42 — Nebojácná. Nebo... ne?
- 46 — Papuče jako zkouška charakteru
- 52 — Přežili jsme prázdniny!
- 56 — Vítejte v pekle
- 62 — Noční můra jménem školkové focení
- 65 — Studená válka o teplo domova
- 69 — Šťastné a veselé
- 73 — Když udeří
- 78 — Zimní idylka
- 81 — Páni a paní, vím, jak se ruší žal
- 86 — A přece se točí!
- 91 — Třídní schůzky
- 96 — ReGenerační výlet
- 103 — Mateřsky povolená
- 107 — Na holky fouká víc

Naším za to, jaká jsem i nejsem.
Markovi, protože s ním jsem to vyhrála.
Mým dětem, které mi splnily sen. Být mámou.

Proč jsem napsala Mateřsky povolenou aneb Komu tím prospěju

Humor a sarkasmus jsou pro mě nejlepší způsoby, jak zvládat krásné, ale často náročné rodičovské situace, na které mě před splasknutím těhotenského břicha nikdo nepřipravil. Před narozením dětí jsem neměla páru, kolika nevyhovujícími způsoby se dá naservírovat krajíc chleba nebo jak frustrující může být pro dítě tuba s lentilkami (obzvláště když má sourozenec více zelených). Po čase jsem si v podobných překérních situacích našla masochistické zalíbení a vítám je, ne-li dokonce vyhledávám. Možná se na chvíli zapotím, ale mám se pak zpětně čemu smát.

Ve sdílení mateřských úskalí vidím veliký smysl. Všímat si krizových míst, pojmenovávat nedokonalosti a společně o nich vtipkovat je pro mě cestou, jak se v životě nezbláznit. A nemění to nic na tom, že role mámy je můj splněný sen. Miluju uložit děti do postýlek a dívat

se, jak tiše oddechují. (Těch pětasedmdesát minut předtím, kdy mi skáčou po hlavě, než konečně usnou, už miluju mív. Podstatné však je, že bych neměnila!) Stejně tak miluju svého muže. Když jde do tuhého, táhneme za jeden provaz. Zvládá spoustu věcí, které já neumím (nebo nechci dělat). Zároveň ale vím, že šance, že se z tatínkovského víkendu vrátí všechny děti bez vyraženého zubu nebo tuberkulózního kašle, se limitně blíží nule. A protože to nezměním, dělám si z toho aspoň legraci. Terapie humorem mi přijde lepší než třeba terapie kreditní kartou, která leze do peněz.

To, co čtete, není stoprocentní realita. Je to tak 80:20. Vtip je v tom, že jen já vím, kterých dvacet procent je vymyšlených, a neprozradím to ani za doživotní předplatné výběrové kávy. Někdy něco přifouknu, sem tam si zapřeháním. Děti v textech alibisticky označuju jako Jedničku, Dvojku a Trojku. Občas zobecňuju. Často nejsem genderově korektní. Je to proto, že taková většinou není ani péče o děti v jedné domácnosti. Čestným výjimkám vzdávám hold!

Jakákoliv podobnost se skutečnými lidmi, událostmi či příbuznými je sice čistě náhodná, ale zároveň vysoce pravděpodobná. Jsem si totiž jistá, že se – pohybují-li se kolem vás děti – v mnoha situacích na následujících stranách najdete. A třeba vás trochu uklidní, že je to všude podobné... Pokud ne, osobně se zasadím o to, abyste obdrželi Nobelovu cenu za výchovu!

Děkuju, že čtete tuhle knížku. (S)mějte se dobře a rádi.

Mateřsky povolená

Fénix v legínách

Jedna sociální síť mi nedávno připomněla, že jsou to dva roky, co jsem zase začala pracovat. (Začala pracovat? Jako bych s porodem pracovat přestala! Jako by noční mávání prsama každou půlhodinu po dobu pěti let nebyla práce, ale koníček. Celá rodičovská dovolená je přece něco jako relaxační masáž. Od Železného Zekona. Na fakírské podložce.) Tohle malé výročí mi zavedlo důvod trochu si zabilancovat. Jaké fáze může mít návrat (troj)mámy do pracovního procesu?

- **Euforie.** Wow! Pro známé/kolegy/svět-tam-venku pořád existuju! Někdo má pocit, že umím i jiné věci než naservírovat banán na patnáct způsobů! Chci pracovat, chci se realizovat, jasně že jo, vždycky jsem to chtěla!

- **Panika.** Za prvé: Proboha, co tam budu dělat? Všichni jsou mladší/zkušenější/úspěšnější než já! Tato fáze se neobejde bez sjíždění pracovních úspěchů kolegů a zoufání nad vlastní webovou prezentací (tu totiž není radno podcenit!). Snaha o vytunění vlastního profilu skončí už u výběru nové profilové fotky, a sice objednáním krabičkové diety a plastiky očních víček. Nezřídka následuje bezmyšlenkovité přihlašování na vzdělávací webináře nebo nákup melvilovek, které si pravděpodobně nikdy nepřečtu.

Za druhé: Co si obleču? V legínách a barefootech vypadám jak Ferda Mravenec. Následuje bezhlavý nájezd na obchodní centra či módní e-shopy s cílem pořídit za nuzný rodičovský příspěvek zbrusu nový kapsulový šatník. Eko, bio a nejlépe vegan.

- **Uvědomění.** Po načechrání sebevědomí (ať už seberozvojem nebo útratou, která neodpovídá příjmům) mám stejně pocit, že jsem na něco zapoměla... *Na Kevina!* Co bude s dětmi, když budu v práci, aha? Junior ještě ani nechodí do školky. K tomu nákupy, vaření, úklid, kroužky, doktoři, oslavy narozenin, návštěvy příbuzných, přespávačky kamarádů... Řešení přenechávám svému budoucímu Já. Když tenhle model většině rodin funguje (a některé kamarádky s dětmi přednáší na vysoké škole), nemůže to být tak hrozné.
- **Srážka s realitou.** JE to hrozné. Je to dokonce mnohem horší! Na týmové poradě tahám řvoucí dítě, které zrovna prochází vrcholným obdobím vzdoru. Naštěstí existuje *Tlapková patrola*. Už žádný pláč a žádný vztek, *Patrola má na vše lék!* Patrola možná. Já ze zoufalství předplatím dětem všechny dostupné streamovací platformy, abych měla alespoň během online porad klid. I tak se za

